KARİKATÜR

Muhtekir — Yeni anlaşmalardan sonra Avrupa bizden yün, pamuk, tütün, zeytinyağı, maden, zahire ve daha birçok şeyler çekecek...

Halk — Bari sizi de çekse de biz de sizden kurtulsak!.

Dünya Karikatürleri

— Vay sahtekâr vay. Dün sağır olduğunu söyliyerek dileniyordun. Bugün de kör taklidi yapmaktan sıkılmıyor musun?
— Sebep olan sensin! Dün berbat suratını gördükten sonra kör olmayı tercih ettim!..

Ev sahibesi — Ayağının altına neden bir gazete koymadın?
Hizmetçi — Teşekkür ederim. Boyum cama yetişiyor!

Hasta — Demek tehlike yok.
Doktor — Hayır. Fakat şu bizim vizita paralarını artık verseniz hiç de fena olmıyacak.
Hasta — Anladım doktor. Demek hayatımdan ümidi kestiniz!..

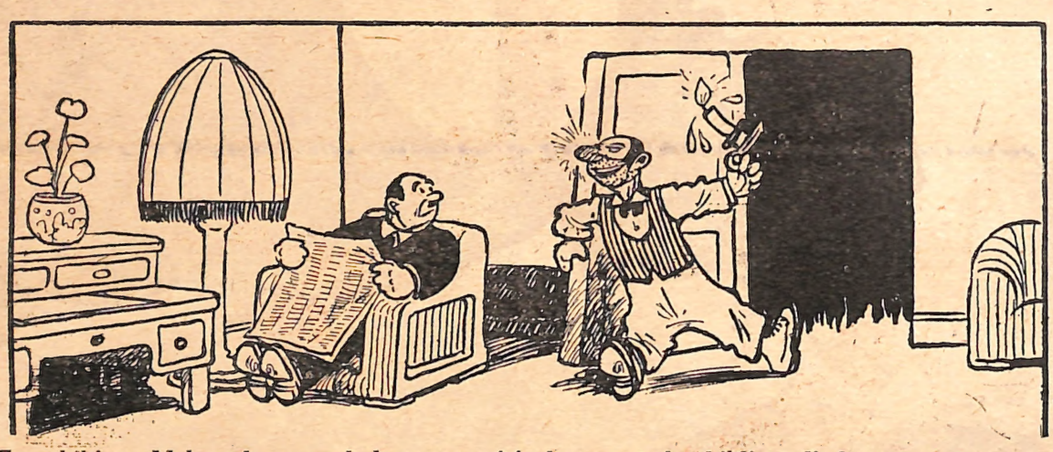

Ev sahibi — Mahzende şarap kalmamışsa niçin bunu evvelce bildirmedin?..
Hizmetçi — Fakat ben mahzene indiğim zaman henüz mevcuttu!..

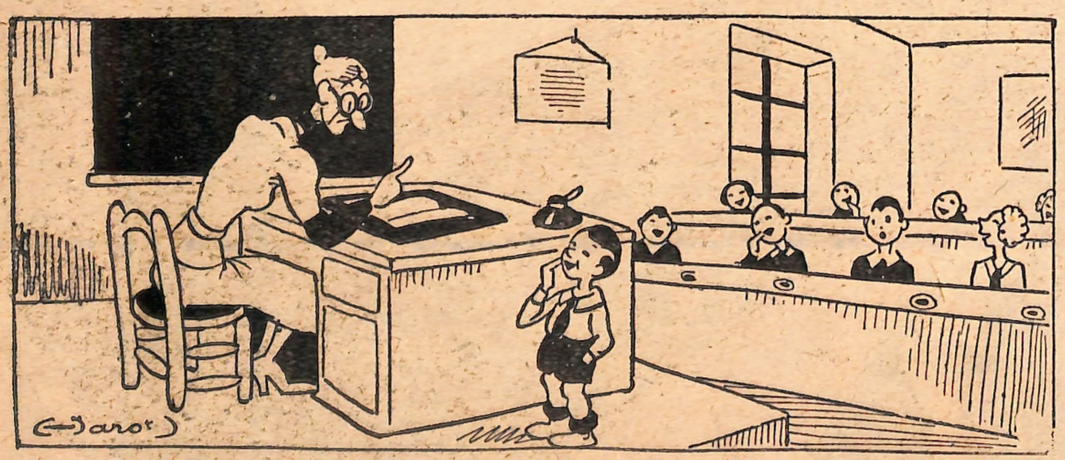

Mua!lim — Sana vazifelerini mürekkeple yaz diyorum. Sen yine kurşun kalemle yazmışsın..
Talebe — Ne yapayım, ben de söylüyorum. Fakat babanı bir türlü mürekkeple yazmıya yanaşmıyor!..

Kadın — Sen hiç sözünde durmuyorsun. Hani geçen sene «seneye evleniriz» demiştin..
Erkek — Sözümden dönmüyorum ki. Sana yine ayni şeyi söylüyorum. «Seneye evleniriz.»

No. 303 CİLT 12 SENE: 6 FİYATI 10 KURUŞTUR 16 BİRİNCİTEŞRİN 1941

KARİKATÜR

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ

EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

SAHİBİ: SEDAT SİMAVİ
İDAREHANE: İstanbul, Ankara caddesinde Acımusluk sokağı No. 7
Telğraf: İstanbul: KARİKATÜR
Posta kutusu: İstanbul: 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400, üç aylığı 200 kuruştur.

MALLARIN GÜN GEÇTİKÇE PAHALILAŞTIĞINI BİLEN MUHTEKİR ZEKÂSININ YENİ KEŞFİ:

— Yasef, Salamon dükkânin kapisini neden kapiyor boyle?

— Mallar elinden çabuk çikmasin diye!..

— Bak oğlum, sen Bobstillikte kaldıkça sana kızımı vermem ...
— Emredersiniz efendim.. başka stile geçerim!..

HAFTADAN HAFTAYA

Hırsızlar, eşkiyalar, yalancılar vesaire

(İşbu hikâye on bin sene evvel sanskrit lisanile kaleme alınmış ve nasılsa matbaamızın kütüphanesine düşmüş bir değerli tarih kitabından tercüme ve iktibas edilmiştir.)

Günlerden bir gün gökün yedinci katında iyilik tanrısı ile kötülük tanrısı arasında bir mülâkat oldu. İyilik tanrısı özene bezene yarattığı bütün hayırlı mahlûkları maiyetinde getirmişti. Bunlar âlimler, edipler, muallimler, müderrisler, vesaire idi. İyilik tanrısı her birini ayrı ayrı şer tanrısına takdim ederek uzun uzun faziletlerinden bahsetti ve sonunda: «Bu insanlar faaliyetlerine devam ettiği müddetçe yeryüzündeki saltanatımın hiç bir zaman zeval bulmıyacağından eminim» dedi.

Tanrılardan hata suduru usulden olmamakla beraber bu söz şer tanrısına karşı bir hata, daha açıkçası bir diplomatik gaf olmuştu.

Kötülük tanrısı kendi mülküne döndükten sonra şöyle söyledi: Ezelî rakibim bana bugün alenen meydan okumıya cesaret etmiştir. Sözünün açık manası şudur. «Benim halkettiğim bu hayırlı mahlûklar yeryüzünde icrayi faaliyet ettikleri müddetçe senin cehennemde yaratıp dünyaya saldığın kötü mahlûkların hiç bir halt etmelerine imkân yoktur. Aramızdaki ezelî mücadelede nihai galebe benimdir.» Evet, bu bana karşı meydan okumaktır. Ben gerçi onun dediği gibi cehennemde yaratıp dünyanın başına belâ ettiğim mahlûklarımın ehliyetlerinden eminim, Fakat bunları bir kere daha muayene ve imtihandan geçirmeliyim. Şayet eksikleri varsa tamamlıyarak yahut birkaçını bir araya getirerek daha mükemmel bir nümune meydana getirmeliyim.

Bunun üzerine kötülük tanrısı huzuruna bir hırsız, bir eşkıya, bir yalancı, bir sahtekâr, bir katil, bir bozguncu vatan haini getirdi ve onlara şöyle hitap etti:

— Evlâtlarım. Siz benim eşref mahlûkatlarımsınız. Bizim iyilik tanrısı meslekdaşın sefil dünyayı düzeltmek için yarattığı âlimlere, âkillere, zahitlere karşılık ben de sizi halkettim. Tâ ki, bu dünyayı alt üst edesiniz diye. Gerçi vazifenizi hulus ile yapıyorsunuz. Fakat ben yine bir incelemeden geçirmiye ve eksikleriniz varsa tamamlamıya karar verdim. Şimdi sıra ile birer birer huzuruma gelin bakalım.

Fenalık tanrısı evvelâ hırsızı sorguya çekti:

— Senin marifetin nedir evlât?

Hırsız: — Ben geceleri ve bazan da gündüzleri öteki tanrının yarattığı iyi insanların evlerine girerim. Onların kendi gayretlerile ve alınlarının terile kazandıkları mal, para vesaireyi gizlice aşırırım. Şayet bu esnada yakalanacak olursam sopa yer, yahut hapise girerim.

— Beğenmedim evlât. Bin türlü sıkıntı ve ihtiyat ile kapılardan, pencerelerden, ocak bacalarından girerek ve türlü tehlikelere katlanarak insanlardan çalacağın mal ve para neden ibaret olabilir. İnsanlara ettiğin fenalığı kâfi bulmadım. Geç şu tarafa. Sen gel bakalım eşkıya. Sen ne yaparsın?

— Ben dağlarda gezer, yol keserim. Yolcuları, kervanları, silâhımla tehdit ederek ve bazan öldürerek mallarını alırım. Şayet bir hata yaparsam onlar daha evvel davranıp beni öldürürler. Bazan da jandarmalar peşime takılarak beni ölü yahut diri olarak ele geçirirler. Şayet diri olarak beni teslim alırlarsa ip yahut bıçakla kârımı tamam ederek beni cehenneme iade ettikleri de vakidir.

— Bu da olmadı. Şehirleri dolduran servetin kaçta kaçını dağda eşkıyalık suretile gasbetmek mümkün olur ki? Adeta devede kulak bile değil. Sen de geç şu yana. Sen gel bakalım yalancı mahlûkum. Senin marifetin nedir?

Yalancı: — Ben yalan söylerim. Bazan pireyi deve, bazan deveyi pire yaparım. En olmıyacak dolmaları insanlara yuttururum.

— Nafile, sen de istediğim gibi çıkmadın. Yalancı dolma yutmak esasen insanların pek sevdiği şeydir. Esasen dünyanın yalan dolan üstünde durduğunu da rivayet edenler vardır. Bir bakıma sen öteki tanrının mahlûku olmıya lâyıksın. Pek nadir hallerde benim eserim için faydalı olabilirsin. Geç bakalım sen de arkadaşlarının yanına. Sen necisin?

— Efendimiz kulunuz sahtekârım. Tenekeyi yaldızlıyarak altın diye yuttururum. Adî bir kâğıt parçasından on, elli, yüz ve beş yüz liralık bankanotlar meydana getiririm. Senetleri tahrif ederim, odun yağını tereyağı, terkosu taşdelen haline getiririm.

Kötülük tanrısı yüzünü buruşturdu:

— Sende bir şeyler yok değil ama cılız. çok cılız. Tam benim istediğim mahlûk değilsin. Geç bakalım şu yana. Sen gel bakalım neydi senin adın?

— Masum efendim.

— Ben böyle bir mahlûk yarattığımı hatırlamıyorum.

— Pardon efendimiz. Yanlış söyledim, katil. Bendeniz katil kulunuzum.

— Neden öyle ise masum dedin?

— Kendimi dünya mahkemelerinin huzurunda sanıverdim de ondan efendimiz. Dil alışkanlığı.

— Nedir zenaatın?

— Sayenizde adam kesmek efendim.

— Oh, oh, memnun oldum. Çok adam öldürebiliyor musun bari?

— Ne gezer efendim. İyilik tanrısının polisleri, jandarmaları, mahkemeleri bize göz mü açtırıyorlar ki? Bereket versin sizin yarattığınız kullardan avukatlar yardımımıza koşuyorlar da sayelerinde geniş bir soluk alıyoruz. Öldürebildiklerimiz bazan kuvvetten düşmüş bir ihtiyar, bazan müdafaasız bir çocuk yahut kadın, pek nadir olarak da kendimiz gibi güçlü, kuvvetli babayiğitler.

Tanrının yine canı sıkıldı:

— Olmaz efendim, olmaz. Öyle seksen türlü kayıt ve şartla adam öldürülmez. Hiç olmazsa ideolojiler için yapılan mukaddes harplerdeki kadar olsun insan temizlemelisiniz ki, bir şeye benzesin. Çabuk sen de şu tarafa geç. Sen kimsin arkadaş. Sakın yanlışlıkla bu tarafa geçmiş olmıyasın. Ben seni öteki tanrının mahlûklarına benzetiyorum.

Bozguncu vatan haini sırıttı:

— Şopeni, Verdiyi, Mozartı seviyorum..
— Ne mutlu sana, benim bir tane bile sevdiğim yok!..

— Benzerim efendim. Görünüşte beni pek az kimse iyilik tanrısının adamlarından ayırd edebilir. Zaten sayenizde onlara benzememiş olsaydım nasıl aralarına karışarak vazifemi ifa ya imkân bulurdum.

— Peki, sen nasıl çalışırsın?

— Ben sureti haktan görünürüm, gayet tatlı sözler söyliverek bir takım masum insanları kandırır, peşime takarım. Yakalanacak olursam göreceğim ceza büyüktür. Fakat çok kere beni yakalıyamazlar. Ben de bu suretle içinde bulunduğum memleketleri bazı zararlara sokarak efendimizin eserine hizmet ederim.

— Bana sadakatine teşekkür ederim. Ancak senin faaliyetini de eserimin azametile münasip görmüyorum. Ben isterim ki, insanlara yapılacak zarar sel gibi aksın, yangın gibi yaksın. Yoksa ötede beride tek tük birkaç zarar benim yüksek idealimin dişinin kovuğuna bile gitmez. Haydi siz şimdi işinize gidin, ben şöyle bir düşünüp hepinizin ufak tefek faziletlerinizi şahsında toplıyarak insanlığa en büyük zararı getirecek olan şaheserimi yaratmıya çalışayım.

Kötülük tanrısı, iki sene düşündü, uğraştı, yoruldu. Nihayet dediği gibi hepsinin faziletlerini nefsinde toplıyan bir eşref mahlûkat meydana getirdi. Onu ilâhî fabrikasında tamamladıktan sonra hırsızı, eşkıyayı, sahtekârı, katili, bozguncuyu tekrar huzuruna davet etti.

Tanrı muzaffer bir tavırla onlara dedi ki:

— Nihayet arzuma muvaffak oldum. Yeni arkadaşınızı takdim ederim. Arkadaşınız diyorum. Fakat yaşının küçük olmasına rağmen o sizin piriniz ve reisinizdir. Hepiniz huzurunda diz çökerek, boyun kırarak secdeye varacaksınız. Bu mahlûkum hırsızdır, fakat hırsızlığını göz önünde yapmak suretile öteki hırsıza faiktir. Eşkıyadır, fakat eşkıyadan şu fazlalığı vardır ki, dağda değil, en büyük caddelerin ortasında işler. Ker-

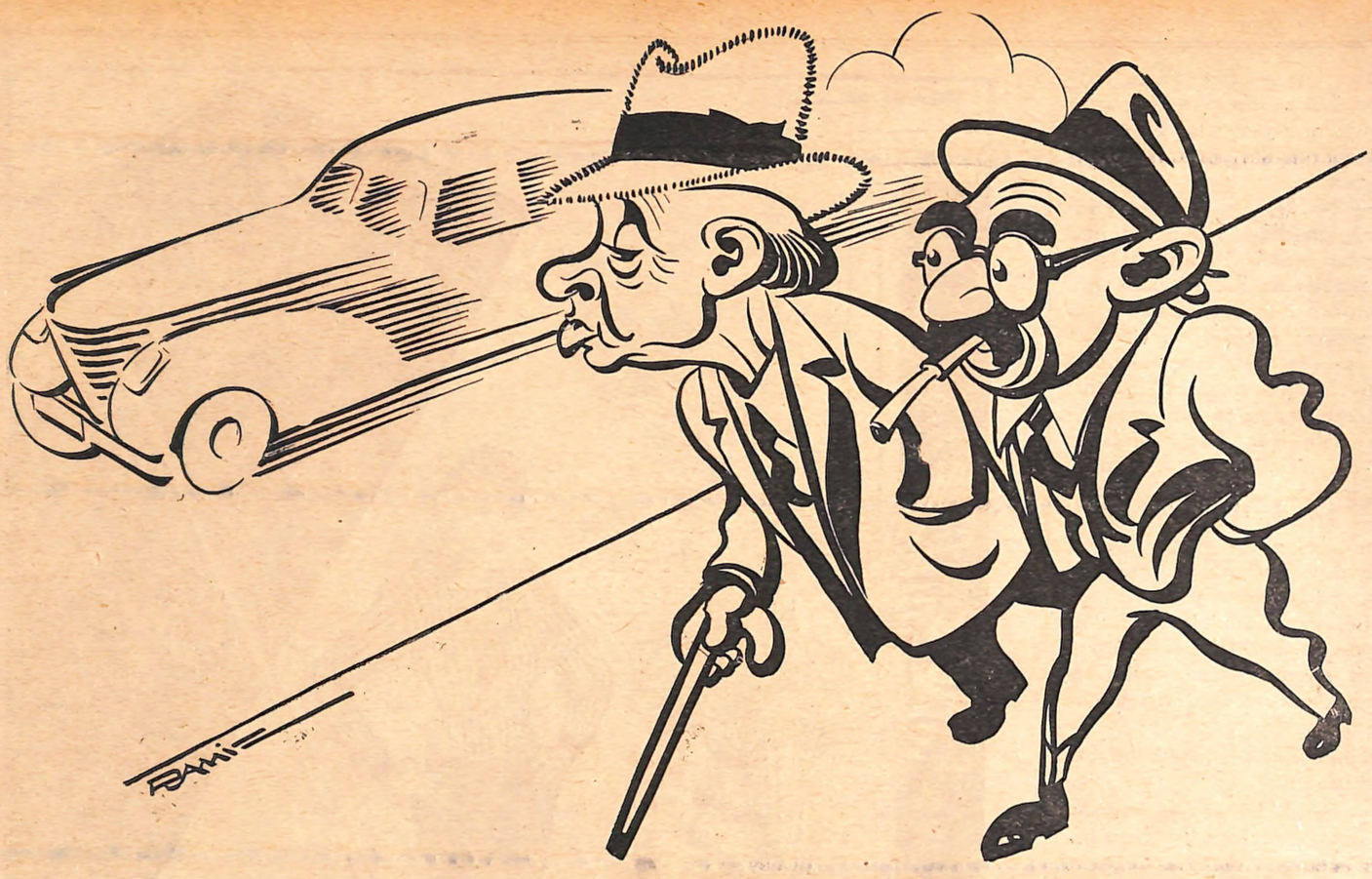

— Bugünlerde taksiye en çok binenin kim olduğunu biliyor musun?
— Biliyorum.. fiyat!..

NELER OLMUŞ

Haktaâlâ bizi her lûtfuna şayan etmiş,
Bize cennet gibi bir memleket ihsan etmiş.

Süslemiş türlü meleklerle bu cennet vatanı,
Bizi her gördüğümüz dilbere hayran etmiş.

Kısmet olsun diye bir taze melek her kuluna
Bu melek kısmını bizler gibi insan etmiş.

Şehri tezyin ile vali neye meşgul oluyor?
Bu çiçekler bütün iklimi gülistan etmiş.

Kiminin cildi ipektir, kiminin rengi pamuk,
Ne döşektir ki, bu atlasları yorgan etmiş!

Bu ipek tenlilerin aşkı pamuk ipliğidir,
Bağlanan bir nice er kendini kurban etmiş.

Dari dünyada o şuhun bana ettiklerini
Dari dünyaya ne Moskof, ne de Alaman etmiş!

Doğruluk sade direklerde ayan olmadadır,
İylik hissi de insanları nisyan etmiş.

Bir güzellik kalıyor ortada az çok sağlam,
Bu sebepten gönül ancak ona iman etmiş.

Sevgiden gayrisi dünyada yalan, Çamdeviren,
Haktaâlâ onu her derdime derman etmiş.

ÇAMDEVİREN

vanlar değil, şehirler soyar, fakat kimsenin ruhu duymaz.

Sahtekârdır, fakat tenekeyi altına, kâğıdı banknota, terkosu taşdelene tahvil gibi küçük ve verimsiz işlerle uğraşmaz. O tenekeyi teneke, kâğıdı kâğıt diye satar, fakat öteki sahtekârdan bin kat fazla ve on bin kat emin kâr temin eder.

Katildir, fakat döktüğü kanı maktulünün dışına değil, içine döker; daha iyisi yalnız kadın, çocuk, ihtiyarların değil, güçlü kuvvetli insanların kanını damla damla akıtır, emer. Bu itibarla ne polis, ne mahkeme, ne darağacından korkusu yoktur.

Bozguncu vatan hainidir. Fakat vatanların temeline en kahredici baltayı o indirdiği, memleketleri kökünden kuruttuğu halde kimse bunu farketmez. İşte ey hırsız, uğursuz, sahtekâr, katil, bozguncu kullarım, kötülük tanrısının eşref mahlûkatı böyle bir eserdir. Dediğim gibi ona secde ediniz.

Hırsız, eşkıya, sahtekâr, katil, ve bozguncu:

— İrade senindir dediler, ancak yeni âmirimizi bize henüz ismile takdim etmedin.

Kötülük tanrısı:

— Pekâlâ, dedi, onu ismile takdim ediyorum: **MUHTEKİR.**

KARİKATÜR

MUSİKİ İMTİHANI

Piyasada saz çalan, terennüm eden sanatkârlar imtihandan geçirildi. Yalnız Münir Nurettin bu imtihandan istisna edilmişlar da imtihana girip muvaffak olanlardan ziyade imtihana girmiyen, girmek istemiyen bir sanatkârla meşgul oluyor: Bayan Safiye...

İmtihan heyeti mutlaka bayan Safiyeyi huzurunda görmek istiyor, fakat yıllardanberi dünyanın karşısına çıkan bayan Safiye ancak bu heyetin huzuruna çıkmak niyetinde değil: bu da haklı bir naz.

Mümeyyizler, hem şiş, hem kebabı kurtarmak için pekâlâ bir çare bulabilirlerdi. Bir kere musiki mütahassısı geçinen bu zevatın bayan Safiyeyi dinlememelerine ihtimal yok. Kendisini doğrudan doğruya dinliyemimiyenler de elbet radyodan, gramofondan işitmişlerdir. Hafızlarını yoklıyarak ona göre bir not atamazlar mıydı?

Hiç olmazsa bayan Safiyenin yerine resmini, resmi bulunmazsa bir başka artistin, meselâ Jozefin Beker'in fotoğrafını oturtarak gramofona kendi plâklarından birini yerleştirebilirlerdi. Nasıl olsa bu şarkıyı o kadın söylememiş midir? Ve bir taneden ibaret olmıyan bu plâkları, bayan Safiyenin sınıf geçmesine kâfi bir not kazandıramaz mı?..

Karışık işlere çare bulduğumuz halde basit meseleleri halledemyioruz, vesselâm.

— Azizim, benim hayatım hakikî bir romandır...
— Ya!.. Niçin yazmıyorsun?..
— Yazacağım, fakat sonunu bekliyorum!...

İzmirde H. K. Çokşekerli:

«Daldan dala konan bir kıza evlenmeyi teklif ettim, kabul etmedi. Bunun istikbali ne olacak?»

CEVAP:

Onun istikbali ne üstünüze vazife? Siz kendi istikbalinizi kurtarmışsınız...

★

Küçükmustafapaşada N. S. Kıvrak:

«Yaşım on sekiz, sevgilimin yaşı otuz... Hali, vakti yerinde, benimle evlenmek istiyor.. ne dersiniz?»

CEVAP:

Muvafık... Size hem karılık eder, hem dadılık!

★

Kızılcabölükte S. Evli:

«Genç yaşta saçlarım ağardı, tedavi için hangi doktora müracaat edeyim?»

CEVAP:

Saçları siyahlatacak doktor tanımıyoruz amma, halis boyalı berberler epeyce çoğaldı.

Ankarada Sait:

«Sevgilim İstanbulda, ben burada.. halimiz ne olacak?»

CEVAP:

Görüşmek için bir tren parası da bulamıyorsanız hakikaten haliniz yürekler acısı!

Adanada B. A. Özkeçeci:

«Genç bir kıza mektup gönderdim, iade etti. Bir daha gönderdim, gönderdiğim çocuğun eline vurarak yere düşürdü... Bu hususta bana ne gibi talimat verirsiniz?»

CEVAP:

Mektubunuzu kabul edecek başka birini bulunuz!

★

İzmitte T:

«Evlenmek istiyorum, fakat kadınların bukalemun gibi renk değiştirmesinden korkuyorum.. Ne yapayim ki, hasretini çektiğim aklı selim sahibi bir eşe ve mesut bir yuvaya malik olayım?»

CEVAP:

Kadınların bukalemunluğu, daha çok, saçlarında, dudaklarında, yüzlerinde görünür... İçleri dışlarından göründüğü gibi değildir. Aklı selim ile bir eş ararsanız aklı selim sahibi bir eş bulursunuz!

★

Çanakkaleden A. A. O:

«Konyadaki sık sık tebeddülâtın sebebi neden ileri geliyor?»

CEVAP:

Konyalı türküsüne ayak uydurmak için olacak: «Yürü Konyalım yürü.. aslan yarim yürü!»

★

Çanakkaleden A. G:

«Kadının erkeğe karşı muhabbetini ölçmek ne ile kabildir?»

CEVAP:

Erkeğin meziyetleri ile... Ahlâkı, irfanı, güzelliği, ve bilhassa.. cüzdanının dolgunluğu ile.

★

Yedikulede S. N:

«Komşunun kızını nerede görsem içimde bir şeyin hop ettiğini duyuyorum, ve kız da beni nerede görürse gülüyor. Buna sebep nedir?»

CEVAP:

Komşunun kızı bize gülmüş olsaydı hiç kimseye sormaz, meseleyi aramızda hallederdik. Ancak, kızı gördükçe kalbinizin hop etmesi, oldukça mühim: yoksa, bu kız, karakoncolos gibi korkunç bir şey olmasın? Değilse, niçin ikide bir yüreğiniz ağzınıza gelsin? Üstelik, size güldüğü halde!

★

Malatyada Mesut Aslan:

«Kübik bir şairim. Bir beyit yazdım. Ziya paşadan, Namık Kemalden, Fikretten aldığımı iddia ettiler. Siz ne dersiniz? Beyit şudur:

Kalemdir hakkile sönmez olan mücevher,
Unutmaz dostunu insanda varsa cevher!»

CEVAP:

Şairin kübistini bilirdik amma, kübiğini ilk defa görüyoruz. Tebrik ederiz. Yazdığınız beyitin tamamile sizin olduğuna biz eminiz, dostlarınızın da emin olmasını isteriz... Zira söylediğiniz şairlerin hiç biri böyle şekle, kaideye muhtaç olmadan şiir yazabilmek cesaretini kendilerinde görmemişlerdir!

Akıl Hocası

— Ah sevgilim, vadettiğin tuvaleti bu gece rüyamda alıyordun...
— Bir de bana inanmak istemiyordun... Ben vadettiğim şeyi muhakkak alırım dememiş miydim?

İngiliz — Al şu küçük hediyemi, bununla kirini temizlersin..

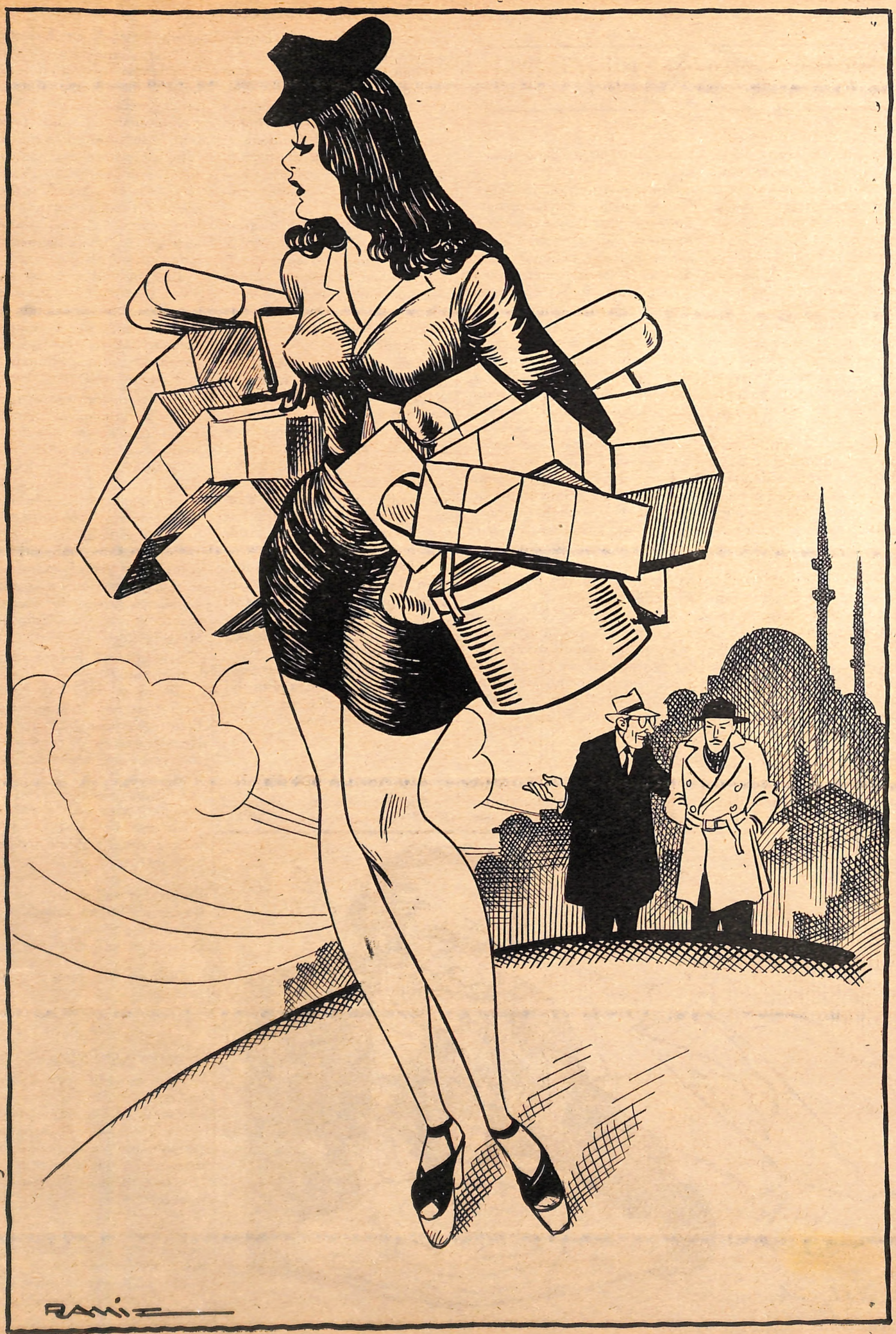

— Yazık, kadın bukadar yükün altında ezilecek..
— Kadına ne... Yükün ağırlığını git de kocasına sor!..

ANKARA MEKTUBU

Şu sonbahar bir komik mevsimdir vesselâm. Nevrastenili kadınlar gibi dakikası dakikasına uymaz. Şimdi dehşetli güneş varken ve sıcak terletirken biraz sonra bir yağmur başlar, akşama doğru da titretir. O, gülerken ağlıyan, ağlarken kahkahalar atmıya başlıyan sinirlilere benzer âdeta.

Güneş ensenizde boza pişirirken kolunuzda ihtiyaten taşıdığınız pardesü ve şemsiyeye biraz evvel gülenlere, patavatsız mevsim biraz sonra yağmur yağdırdığı için, siz gülmiye başlarsınız.

Sokaklara bir bakınız; henüz mevsimi yaz addederek Bayrampaşaya tenezzühe giden zemheri zürafası gibi sadakor mintan, beyaz elbise, keten pabuçla gezenlerin yanında sırtta palto veya kışlık elbise ile gezenlere de çok rastlanır.

Bu mevsimin sabahlarında, çarşının kenar sokaklarında sahlepçi güğümü ile dondurma kutusu yanyana çalışmakta ve müşterilerine hazırlanmaktadır.

Bahçeler henüz kapanmamış, kışlık umumî yerler ise yeni açılmıştır. Birisi beyaz elbiselileri ağırlarken, diğeri palto ve pardesülüleri beklemektedir.

Bu mevsimden en ziyade istifade edenler kaloriferli apartman sahipleridir. Onlar bu mevsimin henüz yaz olduğunda herkesten ziyade musırdır ve bu kanaatinde bir ay daha ısrar eder.

Son günlerde doktor Server Kâmil Tokgöz «Ulus» gazetesinde bir yazı neşrederek kaloriferin ne zaman yanacağını salâhiyetle tesbit etmemiş olsaydı bazı insafsızlar belki yazın kânunusaniye kadar da devam edeceğinde ısrar edip gideceklerdi.

Fakat aferin üstada ki, kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla, diye biz zebun kiracılara, sonbahar isimli bir mevsim mevcut bulunduğunu, bu mevsimde havalar soğuk giderse kaloriferleri yakmak lâzım geldiğini öğretmiş oldu.

Evet, demek yazdan sonra birdenbire kış gelmiyormuş, arada bir de sonbahar varmış. Gerek bunu, gerekse bu sene her şeye rağmen kömürün kilosuna yalnız yirmi paracık bir zam yapıldığını aziz doktordan öğrendik.

Öğrenmeseydik, bazı haksız ev sahipleri bize kömür pahalılandı diye bu soğuklarda kalorifer yakmıyacak ve komik mevsim bizim için acıklı bir âkibet hazırlıyacaktı. Ne ise, biribirimize geçmiş olsun diyelim.

★

BİR ANKARA TİPİ DAHA:

Bugün öyle bir Ankara tipinden bahsedeceğim ki, bilmem bu sayfalara sığar mı? Hadi bir tecrübe edelim bakalım..

Onun bilhassa boyu calibi dikkattir. Eni okadar ehemmiyeti haiz değilse de uzunluğu Yuşâ aleyhisselâm zamanının standardında ve ölçüsündedir.

Etimesuttaki radyo istasyonlarının yanında bir ilâve pilon ve radyo evinde bir anten zannedilir.

Fuat Münir Bener'i efradını cami ve ağyarını mani bir şekilde tarif etmek icap etse; bir irtifaı ziruhdur ki, keenne bir misli cehennemde direktir, cümlesile yapabiliriz. Onun hakikate yakın bir tansifi kâmili ancak bu olabilir.

Ama o, cehennem direği değil, radyo denilen cennetin kazığıdır, yani temel kazıklarından biridir, demek istiyorum.

Tabiat ona, direk direk bağırabilmek için, musiki ilminin bas adını verdiği öyle bir kalın ses vermiştir ki, konuştuğu vakit bu ses üç mikrofana dahi sığamamakta ve o da mikrofon karşısında palavralarını ağız tadile basamamaktadır.

Radyonun neşriyat müdürü olan Bener, zaman zaman radyonun posta kutusunu açmakta ve her vakit işittiğimiz gibi dürrü güher saçmakta eski bir tecrübe sahibidir.

Ancak, hazretin şakası yoktur ve daha kızdırmaklığım doğru değildir. Ne olur ne olmaz, kutuyu açtırmıyalım..

★

ANKARADA BİR İFTAR:

Ajans başmuharriri Kerami Kurtbay'ın kuzu gibi uysal bir gününe rasladı ve hazret, arkadaşların ısrarına dayanamıyarak, hatırası müstakbel nesillere kalacak olan meşhur iftar ziyafetini verdi.

Keraminin bu teklife mukabil teklifi, herkesin yiyeceğini kendisinin getirmesi idi. O, yalnız suyu temin edecekti. Nitekim böyle oldu ve davetliler, kendi memleketlerinin meşhur yemeklerini alarak Ajans binasının karşısındaki büyük havuzun kenafına postu serdiler.

İftar topundan biraz evvel, yiyecek çıkınları merasimi mahsusa ile açılmıya başlandı. Herkes en evvel, o sırada Ankarada bulunup bu ziyafete iştirak eden Halil Lûtfinin çıkınını görmek istiyor ve o:

— Benimki en sonraya, çünkü yufkadır diye bağırıyordu.

Hücumla açtılar ve yalnız bir çatal kaşık bulabildiler.

Arkasından, Halil Lûtfinin Ankaraya beraberce getirdiği «Tan» muharrirlerinden Avninin yemeğini yokladılar. Bu, hamsi tuzlaması idi.

Sonra «Tan» muhabiri Emin Karakuş'un yemeği merak edildi. Bu, şarkta Çortu diye anılan ve lâhana turşusu ile tuzlama manda etinden terekküp eden bir yemekti.

Top atılmıştı, herkes yemeklere hücum etti.

Maarif müdürü bay Rahminin torbasından Edirne peyniri, Behçet Kemalin heybesinden Kayseri pastırması çıkmıştı. Bu son yiyecekler hepsinden fazla makbule geçti ve bol bol yenerek doyuldu. İshak Rafetin çömleğinden çıkan Urfa pekmezi gölün suyu ile karıştırılarak yemek üzerine dikildi. Avdette hep beraber:

Pastırmayı nalladılar
Beşiğe de koyup salladılar
Alladılar, pulladılar
Bakkallara yolladılar.

Şarkısını söyliyerek yola düzüldüler.

★

DUYMASIN KIZAR:

Ayni zamanda pek de meşhur bir avcı olan yazı üstadı Aka Gündüz'e öğle yemeğine davetliydiler. Evin ve bahçenin bir takım mariz kedilerle dolu olması nazarı dikkatini çeken Etem İzzet Benice, Akanın dışarıda bulunduğu sırada bir aralık sordu:

— Yahu, merhametin de bir derecesi var. Aka bukadar kediyi neye besler?

Muzipliği seven matbaacı Tarık, bir sır tevdi eder gibi, ciddiyetle ve yavaşça cevap verdi:

— Bir vicdan borcu birader. Bunlar Akanın tavşan zannile

— Benim sanatım, daha doğrusu hakikî sanat bu memlekette anlaşılmaz azizim...
— O halde ne duruyorsun? Hemen eserini hazırlamıya bak, büyük mükâfatı kazanırsın!...

vurduklarından sağ kalanlardır da...

CİDDÎ MEVZULARI, HAFİF MEVZULARI:

Bir dosta davetliydiler. Beş, altı bayanın oturup hararetle konuştukları bir odaya girip çıkan Mesut Cemil, oda kapısı önünde Fuat Münire rasladı ve bir sır tevdi eder gibi usulcacık söyledi:

— Bayanlar, kendilerine mahsus ciddî mevzuları üzerinde konuşuyorlar.

Fuat Münir sordu:

— Nedir o ciddî mevzuları?

— Moda. Bir de onların meşhur hafif mevzuları vardır ama, henüz sıra ona gelmemiş, biraz sonra başlarlar.

— O da nedir?

— Dedikodu.

★

TERSİNE DÜNYA:

Durakta bekliyordular ve her otobüs geldikçe evvelâ hanımların binmesine intizar ediyordular. Fakat her otobüs de hanımlarla doluyor ve kendilerine yer kalmıyordu. Nihayet bir tanesinde dayanamadılar ve en evvel kendileri girdiler.

Bilâl Akba dedi ki:

— Bu hareketimiz doğru değil, bayanlara ikram etmeliydik.

Mekki Sait cevap verdi:

— Bayanlar lehinde alınan bu nezaket kaidesi bir iki asırlık kideme malik olsa gerek. Galiba o zamanlarda sokağa çıkan bayanlar parmakla gösterilirmiş. Şimdi ise dışarda erkekten fazla kadın var. Biraz da onlar bize ikram etsinler bakalım.

Zaparta

★

İHTİKÂR NEDEN BOĞULMUYOR?

Birkaç ay evvel iktisadî beyanatta bulunan bir hatip:

— İhtikârı nerede bulursak orada boğacağız!

Demişti de şiddetle alkışlanmıştı. O gün, bugün, bazı muhtekirlerin yakalanıp mahkemeye verildiğini, üçer, beşer yüz liralık cezaları kesildiğini görmüyor değiliz. Fakat muhtekirlerin yakalanmasına rağmen yine ihtikâr, ellerini, kollarını sallıyarak mağaza, dükkân, dolaşıyor.

— Hani, ihtikârı nerede bulursak boğacağız demişlerdi?

— Demişlerdi, fakat ihtikâr bir yerde görünmüyor ki!

— Nasıl bir yerde görünmüyor? Her yerde görünüyor..

— İşte her yerde göründüğü için yetişemiyorlar ya... Bir yerde görünseydi çoktan boğulur, giderdi!

İFTARA DAVET

Boğaziçi vapurunda F. Ş., dostu S. Ş. yi iftara çağırıyordu:

— Gelecek salı akşamı muhakkak beklerim...

— Gelirim, kardeşim!

— Gelirsin amma, sakın oruçsuz gelme... kabul etmem!

— Oruç mu tutayım?

— Öyle ya... Bari ömründe bir gün bir farzı eda etmiş olursun!

— Peki, o gün oruçlu olarak gelirim.

— Sonra iftara geleceğin gün, sabah, öğle, ikindi, namazlarını da kaçırma... Akşamla teraviyi İstinye camiinde beraber kılarız.

— Namazları kaçırmıyayım mı dedin?

— Öyleya.. namazsız oruç olur mu?

S. Ş. yi derin bir düşünce aldı, neden sonra F. Ş. ye döndü:

— Beni bu iftardan affet!

— Neden? Oruçtan, namazdan mı kaçıyorsun?

— Hayır, onların icrası kolay... fakat onlardan sonrakileri şimdilik yapmak güç!

— Nedir ondan sonrakiler?

— Hacca gitmek, zekât vermek... Bir akşam senin iftarında bulunmak için şu tehlikeli mevsimde nasıl Hicaza seyahat edebilirim, bu buhranlı zamanda nasıl zekât verebilirim?..

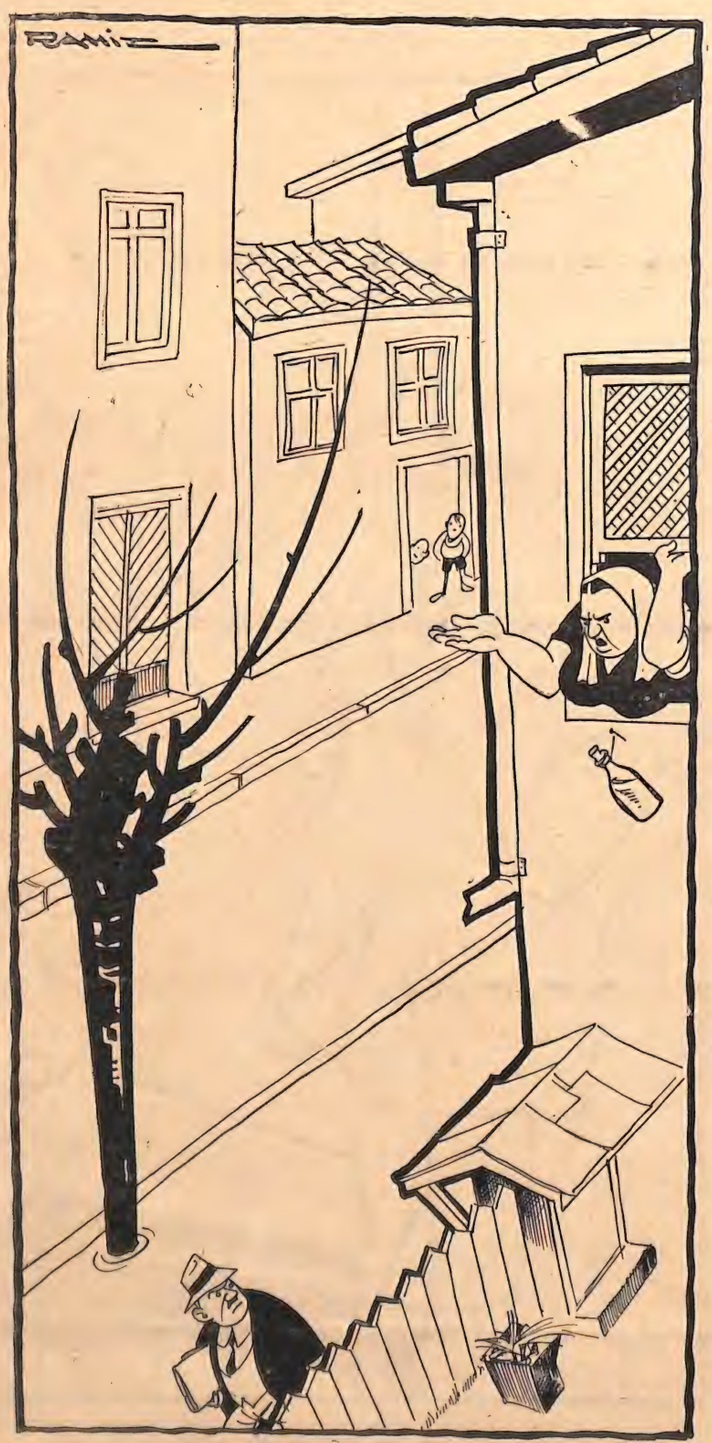

— Herif bir şeycikler demem, işallah tramvaya bineme de Yüksek kaldırımlarda sürüm sürüm sürün!..

★

ODUN, KÖMÜR

Yazın buz, kışın da odun, kömür meselesi, İstanbul belediyesinin müzmin bir meşgalesidir. Belediye yıllardanberi bu işlerle uğraşır, ve bu işler karma karışık bir hale geldikten sonra, çok şükür, mevsim de geçer, gider. Fakat odun, kömür meselesinin arkasından bir oh çekmiye bile vakit bulmadan hemen buz davası meydana çıkar, onun peşinden yine odun, kömür meselesi!

Bu sene de böyle başladı: Kandırada çekisi elli kuruşa alınan odunun İstanbulda beş yüz altmış kuruşa satılması biraz fazla bulundu, çeki başına elli kuruş tenzilât yapıldı. Bu sefer toptancılar, perakendeciler avaz avaz haykırmıya koyuldular: «çeki başına elli kuruş kazanmıyoruz ki, elli kuruş birden indiriyorsunuz!» dediler. Onlar kıyamet kopara dursunlar, gazeteler de odunun daha çok ucuzlıyacağını yazmıya başladılar... Çekisine beş yüz altmış kuruş vermiye hazırlanan İstanbullular da ucuzluğu duyunca: «biraz daha bekliyelim!» diye paralarını cüzdanlarına yerleştirdiler. Elli kuruşluk odunu beş yüz kuruşa satınca zarar eden tüccarla esnaf, acaba, bir kaç sene evvel odunun çekisini üç yüze, dört yüze verirken üstüne ceplerinden mi ekliyorlardı? Anlaşılır muamma değil!

ÇİRKİN KADIN

Son derece çirkin bir karısı vardı. Fakat her gittiği yere onu daima beraber götürür ve arkadaşlarının üstü kapalı, türlü alaylarına hedef olurdu.

Bir gün bunlardan biri:

— Seninle çok teklifsiz iki mektep arkadaşıyız, dedi. İnsanın şansından sual edilmez. Diyelim ki, sana da bir böylesi düşmüş. İl ârı, düşman gayri, katlanıp gideceksin. Fakat onu böyle sepet gibi sırtında her yere taşımakta mana var mı? Meselâ ik, üç gün Bursaya hava tebdiline geldik. Onu evde bırakamaz mıydın? Ne midesiz insansın sen.

O, hazin hazin gülümsedi:

— Sebebi var, dedi. Onu evde bıraksaydım bak ne olacaktı? Evvelâ evden çıkışta veda ederken, sonra eve dönüşte bana «hoş geldin» dediği vakit iki defa hiç değilse alnından öpmiye mecbur kalacaktım. İşte bu elim vaziyetten kurtulmak içindir ki, karıyı daima yanımda gezdiriyorum.

★

TİYATRODA

Karı koca Şehir Tiyatrosunun yeni bir piyesine gitmişlerdi. Oyunu zevkle dinliyorlardı.

İkinci perdede genç kadında sıkılma alâmetleri belirdi. Halbuki eser büsbütün tatlılaşmıştı.

Onun mütemadiyen kımıldadığını gören kocası yavaşça:

— Ne oluyorsun, diye sordu.

Kadın cevap verdi:

— Mantıksız şeye tahammül edemem. Sinirime dokundu.

Erkek hayretle:

— Mantıksız mı? dedi, ben böyle bir şeyin farkında değilim.

Kadın dudaklarını büktü:

— Ne olacak, erkek değil misin? dedi.

— Anlamadım.

— Elbet anlamazsın. Bak baş aktris ikinci perdede elbise, şapka ve iskarpin değiştirmemiş, halbuki esere göre iki perde arasında yirmi dört saat geçmiş bulunuyor. Böyle mantıksız şeye tahammül etmek için insan erkek, hem de kaba ve anlayışsız bir erkek olmalı.

★

DOĞRU SÖZ

Arkadaşımın uçan kuşa borcu vardı. Bundan yalnız terzisi müstesnadır. Ona olan borçlarına son derece sadıktır. Taksitlerinin günü geldiği zaman evinde yiyecek ekmeği olmasa terziye gider ve borcunu öder.

Geçen gün kendisine canım sıkılarak:

— Sen biraz serseri ruhlu, işini bilmez bir adamsın, dedim.

— Niçin, borcum var diye mi söylüyorsun?

— Borç hepimizde var. Masarifimiz varidatımızdan fazla olduğu için günden güne, aydan aya, seneden seneye de çoğalır. Ona bir diyeceğimiz yok. Yalnız ele para geçtikçe bu borçları yavaş yavaş bir ödeme usulü de vardır. Sen bunu yapmıyorsun. Bakkal, kasap, zerzevatçı bar bar bağırırken terziye para veriyorsun. Terzi krediyi keserse ucunda ölüm yok. İnsan icabında eski elbise ile de gezer. Fakat bakkal, kasap, zerzevatçı insanla selâmı, sabahı kesti mi ucu ölüme kadar varır. İşte sana bunun için serseri ve işini bilmez diyorum.

Arkadaş gülmiye başladı:

— Seni ak saçlı çocuk seni, anlamadın mı onun hikmetini. Arkamda şık bir elbise, temiz bir pantalon bulundukça esnaf iltifatı kesmez. Fakat terzi krediyi keser de pantalon daralmıya, paltonun rengi atmıya başlarsa esnaf bana borç vermek şöyle dursun, kapıdan içeri sokmaz.

★

İKİ CANBAZ

Tanıdıklarımdan bir açıkgöz vardır. İkramiyeler dağıtıldığı gün piyango idaresinde dolaşır

— Birisi hakkında tahkikat yapıyordun, netice ne oldu?..

— Kime sordumsa iyi biliriz dediler..

— Ya... Vah zavallı demek sizlere ömür ha?!..

ve gişeden büyük yahut orta ikramiyeyi alan talihliyi hararetle tebrik ettikten sonra;

— Garip bir yanlışlık oldu, der, benim biletim sizinkinden bir numara farklı. Fakat ben nasılsa bunun farkında olmıyarak buraya kadar geldim. İkramiye bir dosta gittiği için fazla müteessir değilim. Güle güle harcayın. Yalnız buradan para alacağım diye evden para almadım. Acele öteberi almak için beş liraya ihtiyacım var. Lûtfederseniz yarın iade ederim.

Büyük ikramiyeyi kazanan sevinç içindedir, son derece nikbindir; o dakikada kafası pek yerinde olmadığı için bu zatla nereden dost olduğunu araştıracak vaziyette değildir. Sonra bu dostun kılık kıyafeti kendisininkinden daha düzgündür. Onun için ince eleyip sık dokumadan beş lirayı verir ve çıkar.

Maamafih son aylarda bu zeki ve müteşebbis insanın başına şöyle bir şey geldi:

İkramiyeyi kazanan Karamanlı bir zengin pastırmacıydı. Arkadaş malûm nutkunu okuduğu zaman hemen elini cebine atarak:

— Vereyin gardaş, dedi, beş az gelirse on vereyin. İşini gor. Dost arasında teklif mi olur ki. Yalnız sen benim adımı bilion mu?

— Biliyordum fakat maalesef unuttum.

Karamanlı kaşlarını çattı, parayı tekrar cebine koyarak:

— Yoh, bu olmadı, dedi, adımı bilse de unudan adama ben nasıl para veririn. Borcunu ödemek için beni nirde bulacahsın? Goca İstanbulda telial mı çağırdacan gardaş.

★

GÖZSÜZLÜK ZORDUR

Vapurda yanımda oturan biri biletini uzattı:

— Lûtfen bakar mısınız, dedi, hangi taraf gidiş, hangi taraf dönüş.

Ben bilete bakarken o izah etti:

— Görmemek çok güç.

— Vah vah, dedim, gözlerinizi mi kaybettiniz, çok oldu mu?

— Biraz evvel, vapura girerken.

— ???!!!

— Edepsiz herifin biri arkamdan itti, gözlüğü denize düşürdüm.

★

HAFIZA

Vapurda karşımda oturan adamı gözüm ısırıyordu. Nihayet araya araya buldum. Eski rüştiye arkadaşlarımdan Fettah Abdullahtı. Maamafih aradan kırk seneye yakın bir zaman geçtiği için yine de tereddüt ediyordum.

Gitgide şüphem daha azaldı ve iskeleye yaklaşırken sordum:

— Affedersiniz, sizi tanıyacak gibiyim. Siz de beni tanıdınız mı?

Uzun uzun yüzüme baktı:

— Hayır, dedi, hatırlıyamırum.

— Adınız Abdullah Fettah mı?

— Hayır, Yılmaz Coşkuner.

— O halde yenilmışım. Affedersiniz.

— Ziyanı yok, insanlıktır olur.

Biraz sonra iskelede ayak satıcılarından öteberi alırken o adam yanıma yaklaştı:

— Muhterem bay, dedi, size hatalı bir cevap vermiş olmaktan şüpheleniyorum. Benim ismim gerçi Yılmaz Coşkunerdir. Fakat şimdi aklıma geliyor. Eskiden galiba Abdullah Fettahtı.

★

BEDBİN!

Arkadaşımla çalgılı gazinolardan birinde harikulâde bir canbazlık numarası seyrediyorduk.

Canbaz uzun boylu bir gençti. Sol bacağını kırk beş derelik bir zaviye teşkil edecek surette kaldırdı. Baldırının üzerine ağzına kadar su dolu üç kadeh koydu. Ayağının bileğine bir çenber takarak çevirmiye başladı. Sonra başını kaldırarak burnunun üzerine bir ufak saksı oturttu; ağzına bir borazan sokarak öttürmiye başladı. Daha sonra sol elinin şahadet ve orta parmakları üzerine iki dolu kadeh koydu. Nihayet sağ eline aldığı üç topu birbiri ardı sıra havaya atıp tutmıya başladı.

Hayretten ağzım açık kalmıştı:

— Mucize, diyordum. Hünerin bu derecesini ne gördüm, ne işittim.

Hiç bir şey beğenmiyen bedbin arkadaşım dudak büktü:

— Fevkalâde bir şey değil, dedi. Görüyorsun ki, sağ ayağı ile sol elinin üç parmağı ve kulakları hiç bir vazife yapmıyor. Onları da çalıştırmalıydı ki, bir şeye benzesin.

★

İŞTAH KAÇIRAN SEBEP

Karı koca plâj sefasından sonra lokantaya girmişlerdi. Genç kadın getirttiği yemekleri büyük bir zevkle yiyor:

— Ne iyi ettik geldiğimize, deniz hakikaten insanın iştahını açıyor, diyordu.

Sonra kocasının pek az yediğine dikkat etti ve sordu:

— Lokantaya gelirken sen de çok acıktığını söylüyordun, dedi, ne oldun böyle?

— Evet öyleydim, fakat senin aksine olarak benim birdenbire iştahım kesildi.

— Anlamadım. Yemekler iştah kaçıracak kadar fena mı?

— Yemeklerde bir şey yok, yalnız tabiî onları okurken yanlarımda yazılı fiyatlara da gözüm ilişiyor.

★

YÜZDE ELLİ ZAM

Taksilere yüzde elli zam yapıldı. Meselâ, bulabilirseniz, Eminönünden bir taksiye atlayınız, Taksime gidiniz. Saat ne yazdı? Yetmiş kuruş mu? Yüzde ellisi otuz beş eder: ceman yekûn yüz beş kuruş vereceksiniz. Fakat şoför cenapları kabul ederse!

Geçen gün Eminönünden bir taksiye atladık. Dolmuşa bir adam usulü, basık tavanlı, bodur bir otomobilde, altı kişiydik. Taksimde inerken adam başına elli kuruş aldılar. Yüzde elli zammı ile - açış ücreti yirmi kuruş da caba! - yüz kuruş tutan bir mesafeye, yuvarlak hesap, üç lira vermiş olduk!

Yolculardan biri:

— Elli kuruş fazla, bari otuz kuruş olsa!

Diyecek oldu, şoför cenapları kibar bir eda ile parayı yolcuya uzatır gibi oldu:

— Fazla geldi ise buyurunuz!

Ben, galiba yüksek sesle:

— Belediye neredesin?

Demiş olacağım ki, arkadaşım parmağı ile ilerisini işaret etti:

— Meşgul, dedi. İşte Taksim kışlasının bakayasını yıkıyor. Onunla uğraşırken seninle meşgul olamaz ya!

Kulak Misafiri

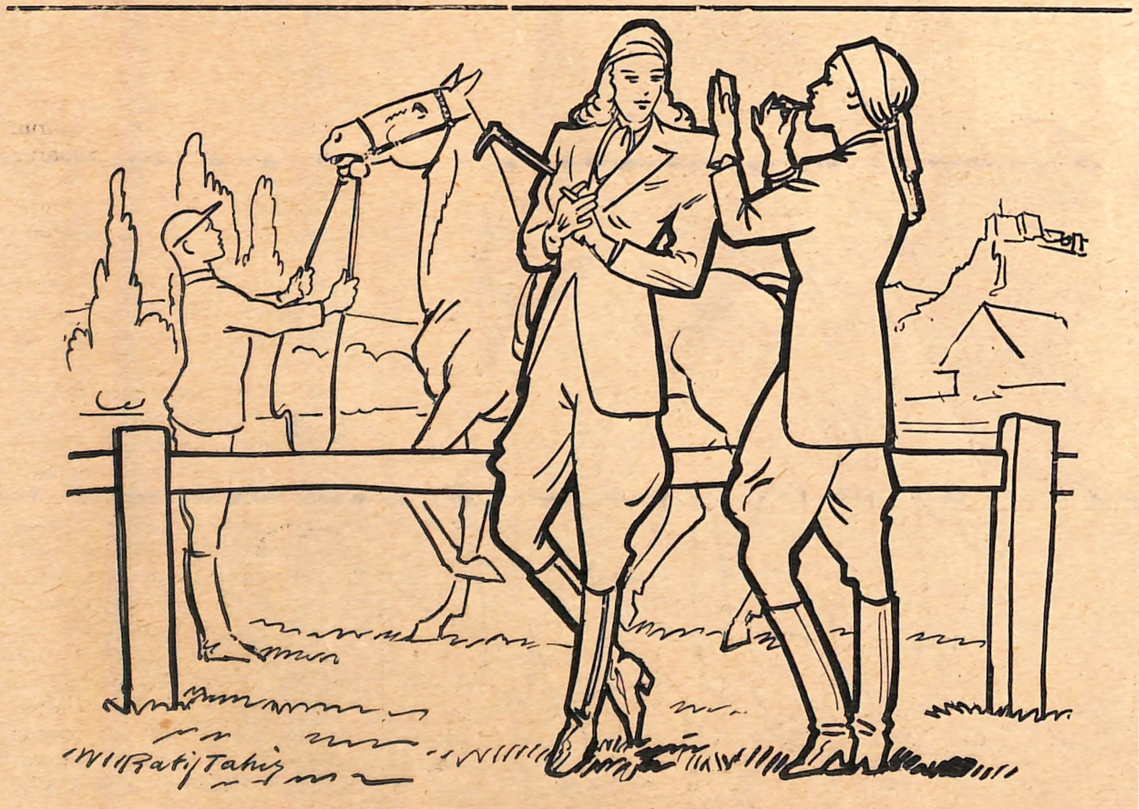

— Binicilik çok mu güç?..
— Yalnız dizgini idare etmekten ibaret..
— Desene, hiç acemilik çekmiyeceğim!!..

AKŞEHİR EFENDİSİ

Yazan : Ragıp Şevki

— 4 —

Birinci rekât biter bitmez, Hocanın arkasında duran Hacı Hüsrev efendi başını uzatarak:

— Efendi, ne yapiyorsun! öyle bir ayak üstünde namaz kılınır mı? diye fısıldadı.

Nasrettin vücudünü geriye doğru uzattı ve başını çevirerek cevap verdi:

— Sol ayağımın abdesti yoktur, efendi hazretleri! dedi.

Namaz sonuna kadar hep bu tek ayak üstünde kılındı, cemaat ancak camiden çıktıktan sonradır ki, Hocanın bu haline gülebildi.

Öğleyin evden camiye gelirken yeni bir hâdise oldu ve Hocaya oldukça tesir etti. Birkaç hafta evvel, damdan düşüp bel kemiği kırılan hırsız yüzünden Subaşı ile karşılıklı kavga ettiler. Subaşı boğuk bir sesle:

— Senin yüzüne bakanın gözü ensesinden çıksın! diye de küfretti.

Hoca sinirli sinirli abdestini aldı, aklı başında olmadan namaz kıldırdı. Sonra kürsüye geçti, ne söyliyeceğini bilmiyordu.

— Ey müminler! dedi durdu, etrafına bakındı. Cemaat merakla bekliyordu, hattâ içlerinden bazıları Hocanın sinirli olduğunu anlamışlardı.

— Ey cemaat! ben size ne söyliyeceğim, bilir misiniz?

Kalabalık bir uğultu halinde cevap verdi:

— Bilmeyiz, nereden bilelim!..

Hoca doğrulup kalktı:

— Siz bilmeyince ben size ne söyliyeyim! dedi, küçük merdivenden hızla indi, camiden çıktı.

Hava kararmıştı, nerede ise yağmur yağacaktı. Nasrettin âsabını bir kat daha geren bu hava içinde eve barıt gibi geldi. Somurtup bir köşeye oturdu, tesbih çekmiye başladı. Kaygı denen şeyi şimdiye kadar bilmediği içindir ki, bu ilk hiddeti ona fazla tesir etmişti. Subaşının küfürünü düşündükçe tüyleri diken diken oluyordu.

Bir aralık okadar kızdı ki, kendi kendine:

— Hey Allahım, dedi, şu deyyusun canını al da, benim içimdeki sıkıntı defolsun!

Atike hatun mutfakta bulaşık yıkıyordu. Eşeğin ahırdan acı acı anırdığını işitince Hocaya seslendi:

— Efendi hu! ayol hayvan açlıktan ölecek, şunun yemini ver!..

Nasrettin evvelâ homur homur homurdandı, sonra:

— Sen ver! diye bağırdı.

Atike hatun buna şaştı:

— Ayol eşeğe sen bakıyordun!

— Bundan sonra sen bakacaksın!..

Elleri sabun içinde kapıda görünen Atike hatun kocasının yüzündeki abusluğun sebebini anlamak ister gibi:

— Bugün sana ne oldu böyle efendi? Yüzünden düşen bin parça olacak!..

— Şimdi benim yüzümü bırak. Eşeğe yemini artık sen vereceksin!

— Ben mi?

Atike hatun da kaşlarını çattı:

— Ben tımarcı kızı değilim. Babam beni naz ve naim içinde büyüttü. Ben sana gelinciye kadar elimi sıcak sudan soğuk suya sokmadım.

— Ben onu bunu bilmem. Eşeğe sen bakacaksın!

— Ben eşeğe bakamam.

— Bakacaksın..

— Bakamam..

— Lâhavle velâ kuvve..

— Bakamam!..

Hoca yerinden hiddetle sıçrayıp oturdu:

— Sen iz'ansız bir kadınsın..

Aralarında bir sükût başladı, Atike hatun sabunlu ellerini eteği ile silerek mindere oturdu. Hafif hafif bir şeyler mırıldanıyor, fakat ne söylediği iyice anlaşılmıyordu. Hıçkıra hıçkıra da ağlıyordu. Hoca nihayet göz ucu ile karısına baktı ve içi sızladı. Hayatında gözyaşı kadar onu yere vuran hiç bir şey yoktu. Bütün hiddeti, bütün asabiyeti bir anda yok oluverdi. Sesini yumuşatarak:

— Bre yahu, ne ağlar durursun! ben senin ehlin değil miyim? Şeriat senin bana itaatını emretmez mi?

Kadın hıçkırıklarını arttırarak mırıldandı:

— Bana eziyet ediyorsun efendi!

— Sana eziyet edenin gözü kör olsun be yahu! Haydi, beni dinle sus... Bak aklıma bir çare geldi. Hem hoşça bir çare..

Atike hatun başını kaldırdı, kocasına baktı. Nasrettin Hoca tombul yanaklarını çukurlaştıran bir tebessümle sözüne devam etti:

— Şimdi seninle bir bahse girelim: bu dakikadan sonra kim evvel konuşursa merkebe o yem versin! razı mısın?

Atike hatun gülerek:

— Razıyım, dedi.

— Peki, işte şimdi başlıyoruz, artık konuşmak yok!..

İkisi de önlerine bakarak sustular, sonra göz göze geldiler, gülüştüler. Nasrettin Hoca tombul elini sallıyarak «seni gidi fındık içi seni!» der gibi göz kırptı.

Fakat Atike hatun kolay kolay tuzağa düşmemek için bu çapkınca işarete ehemmiyet vermedi. Kalkıp mutfağa çekildi.

Nasrettin Hoca bir müddet daha evde oturduktan sonra başına kavuğunu geçirdi, lâpçinlerini giydi ve mutfağın önünde karısına: «namaza gidiyorum!» der gibi işaretler yaparak çıktı.

Yolda yine Subaşı ile burun buruna geldi. Subaşı kaşlarını çatarak:

— Gidinin keratası, elbette elime düşersin! diye homurdandı.

Nasrettin de:

— Sen belânı benden değil, Allahtan bulursun! diye cevap verdi.

Her gün olduğu gibi, bugün de ikindi namazına gelenler çoktu. Hocanın içeri girdiğini görenler ayağa kalkarak onu karşıladı. Nasrettin hepsine elile işaret etti, oturttu, sonra namaza durdu. İkindiyi süratle bitirdi. Aklı üç şey üzerinde dolaşıp duruyordu: Subaşında, karısında, vereceği vaizde... İlk ikisi üzerinde pek ehemmiyetle durduğu yoktu. Asıl düşündüğü üçüncü mesele idi. Bu kalabalığa ne söyliyebilirdi? Hangi mesele üzerinde biraz çene yorabilirdi? Bugün de aksi gibi hiç bir mevzu bulamıyordu.

O böyle düşünürken öğle namazında bulunanlar da ayni şeyi kurcalayıp duruyorlardı. A-

— Dün birini gördüm, tıpkı sana benziyordu..
— Sakın bana olan borcunu ona vermiş olmıyasın?..

caba hoca ne söyliyecekti? İçlerinden birkaçı bir araya gelmiş, «efendi yine kürsüye çıkar da: «size ne söyliyeceğim bilir misiniz?» diye sorarsa biliriz, diye cevap verelim!» diye anlaştılar ve bunu bütün cemaate öğrettiler.

Nihayet namaz bitti, Hoca kürsiye çıktı, etrafına şöyle bir bakındı:

— Ey camaatı müslimin! ben sizlere ne söyliyeceğim, bilir misiniz? diye sordu.

Kalabalık bir anda dalgalandı, gülmelerini tutarak:

— Biliriz! biliriz!.. diye cevap verdiler.

Nasrettin kalabalığın bu hazır cevaplığına şaşmış görünmedi. Dudaklarını gerip gülümseyerek:

— Mademki biliyorsunuz, benim söylemekliğime ne lüzum var! dedi ve kürsünden indi.

Kalabalık yeniden dalgalandı, bulundukları yer Allahın evi, camii şerif olmasaydı, kahkahalarla gülebilirlerdi. Fakat hepsi de dudaklarını ısırarak sustular, Hocanın arkasından tebessümle baktılar.

* * *

Hoca eve geldiği zaman karısını bulamadı. «Köftehor, bahsi kaybetmemek için komşuya kaçtı» diye düşündü. Sonra gelirse kendisini minderde put gibi sükûnet eder bulsun diye geçip mindere oturdu, sokağı seyire koyuldu.

Akşam oluyordu, Akşehir sokakları yine mağmum bir karanlığa bürünüyordu. Hoca, ömrünü her gün parça parça kaybettiği bu şehire karşı büyük bir sevgi duyuyordu. En fena günleri de, en iyi günleri de burada geçmişti. Burada aç kalmış, burada karnını doyurmuştu. Bu şehirde dünya evine girerek kasabanın en güzel kızını almıştı. Şimdi de bu kasaba halkının dinî vazifelerinde ön ayak oluyordu.

Nasrettin daldığı hülyadan, merdivenlerde duyduğu ayak seslerile uyandı. Biri ayaklarının ucuna basarak geliyordu. Hoca içinden: «bizim hatundur, bakalım ne yapacak!» diye düşündü. Fakat kapının aralığından çıplak bir baş uzandı. Yırtık şalvarlı bir serseri yarı karanlıkta Hocayı görmemiş olacaktı ki, korkmadan içeriye girdi. Sandıkları karıştırmıya, dolapları açıp kapamıya başladı. Eline ne geçirdise bir çuvala dolduruyordu. Nihayet Hocadan tarafa yürüdüğü zaman onunla göz göze geldi. Bir anda şaşkına döndü. Kaçmak istedi, kaçamadı, sonra dikkatle Hocaya baktı. Onun bir heykel gibi kas katı durduğunu, gözünü kırpmadan, lâkayıt ve sakin baktığını görünce:

— Herife galiba nüzül inmiş! diye mırıldandı. Sonra yeniden odadan işe yarıyacak şeyleri toplamıya başladı.

Hoca hâlâ susuyor ve put gibi duruyordu. Öyle ya, bu herif ya karısının gönderdiği bir herif ise, ya karısı kapı arkasında onun konuşmasını bekliyorsa...

Hırsız işini bitirince ellerini kalçalarına koyup Hocaya döndü, baktı, baktı:

— Ulan Hoca, kızıyorum be! insan mısın, direk misin, nesin! diye homurdandı.

Gerçekten sinirlenmişti. Bir insan inmeli de olsa, biraz kıpırdamaz mıydı?

— Şunun başından kavuğunu alayım, bakalım ses çıkaracak mı? diye düşündü. Gitti, hocanın başından kavuğu da aldı. Hoca yine sesini çıkarmadı, hiç bir hareket yapmadı.

Nihayet sabrı tükenen hırsız ağzına kadar doldurduğu çuvalı sırtladı ve bir şeyler mırıldanarak kapıdan çıktı. Hoca kendi kendine düşünüyordu. «Bizim hatun konuşmadım diye dışarıda çatlayıp duruyor!»

Aradan beş, on, on beş dakika geçti. Nihayet merdivenlerde yeni bir ayak sesi duyuldu. Hoca: «hah dedi, dayanamadı, ses çıkarmadan aşağı indi, şimdi gürültü ile yukarı çıkıyor!»

Kapı açıldı ve içeriye komşu Arif ustanın koca kafalı oğlu girdi. Elinde dumanı tüten bir kâse çorba vardı. Köşede oturan Hocayı görünce yaklaştı:

— Hocafendi amca! Atike teyzem sana çorba gönderdi. Anneme dedi ki, «inatçıdır, açlıktan ölür, bir şey istemez!»

Hoca Nasrettin birdenbire olduğu yerden sıçrıyarak «hıh!» dedi. Demek ki, gelen herif gerçekten bir hırsızmış! vay canına... Ulan şimdi ne yapmalı? Ev soyuldu, sovana döndü. Şimdi ne yapmalı?

Bir anda Hocanın kan beynine sıçradı. Fakat yine bir anda sükûnet buldu. İçinden: «keratanın karısı, gel de gör yaptığını!» diye söylendi.

Arif ustanın oğlu put gibi duran Hocaya aptal aptal bakıyordu.

— Nideyim bu kâseyi!

Hoca ağzı ile bir şey söylemek için çocuğa ellerile bir takım işaretler yaparak eve hırsız girdiğini, hattâ kendi kavuğunu bile çaldığını anlatmak istedi. Bunun için de sağ elini başı üstünde gezdirdi, sonra kafasını gösterdi.

Aptal aptal bakmakta devam eden Arif ustanın oğlu bu işareti takip edince Hocanın kendisine: «çorba tasını üç defa başımın üstünde döndür, sonra kafama geçir!» dediğini sandı. Mindere çıktı, kâseyi üç defa başı üstünde dolaştırdı. Hoca çocuğun ne yapacağını anlamıya vakit bulmadan kâse başına geçti, yağlı sular, pirinçler şakaklarından, sakallarından omuzlarına aktı. Fakat Hoca içinden «sen bana sabır ver yarabbi.. sözüm sözdür!» diye düşünerek sustu.

Çocuk Hocanın bu garip haline gülmekten kendini alamadı, Koşarak kapıdan çıktı ve ayaklarının sesi merdivenlerde kayboldu.

Hoca kendi kendine soruyordu: «iyi mi yaptım?» buna cevap alamıyor, bazan kendisini haklı buluyor, bazan da hem kendine, hem de karısına kızıyordu. Bir aralık eşeğe de kızar oldu. Fakat bunu doğru bulmadı. «Hayvanın ne günahı var! zavallı sabahtanberi aç!»

— Arkası var —

"Zevcim Gözlerine İnanamıyor!"

Ve on yaş daha genç göründüğümü söyliyor

Zevcim "bu cidden bir hariKadır, diyor. Ancak iki ay kadar evvel alnımda ve gözlerimle ağzımın etrafında çizgiler ve buruşukluklarım vardı. Hakikaten 'Yaşlı, görünüyordum. Bugün ise, bütün bu çizgilerim kayboldu ve arkadaşlarım bir genç kızın cildi gibi parlak, nermin ve yumuşak olan cildime takdir nazarile bakıyorlar. Her akşam yatmazdan evvel cildi gıdası olan pembe renkteki Tokalon kremini kullanıyorum. Terkibinde Viyana Üniversitesi profesörlerinden biri tarafından keşfedilen, gençliğin kıymetli ve cazip cevheri olan "Biocel,, vardır. Gündüzleri de cildi beyazlatıp yumuşatan, siyah noktaları gideren ve açık mesameleri sıklaştıran beyaz renkteki Tokalon kremini kullanıyorum.

Bakınız nasıl muvaffak oldum?

GAUTHİER VİDAL

Ev işlerine mahsus her cins kumaş için

ANILIN

HOROZ MARKA Paket Boyaları

ANILIN FARBEN G.E.VİDAL

Umumi satış deposu

İstanbul Çiçekpazarı sokağı Altıparmak han No. 3 - 4

RADYOLİN

SABAH ÖĞLE AKŞAM

Her yemekten sonra günde üç defa muntazaman dişlerinizi fırçalayınız.

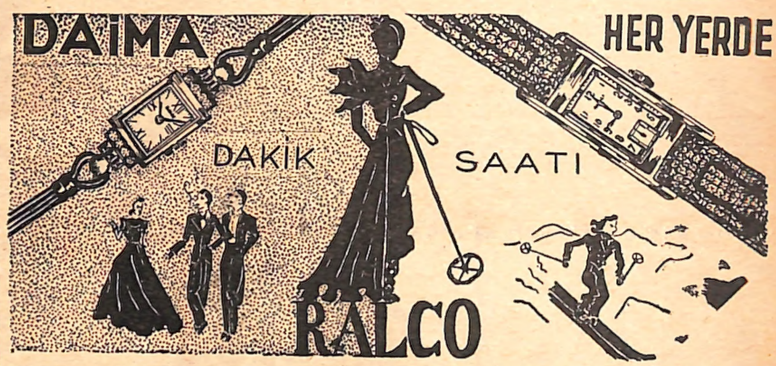

Karikatür

Tombul Teyze — Haydi aslanım, sen önden gir de bana yol aç!..